

Experimente creative revelatoare la UNMB

Neobosit cultivator al *creativității*, nu doar raportată la propriile producții ci concretizată și prin reușite tentative de a sădi această nobilă aspirație în conștiințele studenților săi, pianistul-compozitor-profesor **Mircea Tiberian** a inițiat încă două relevabile oportunități, de astă dată sub egida Festivalului „Meridian”, al **Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România**.

Astfel, marți 7 noiembrie (ce coincidență cronologică cu o trecută/notorie „revoluție” germinată cu un veac în urmă pe sol... țarist!) Sala Auditorium a **Universității Naționale de Muzică** bucureștene a găzduit o notabilă tentativă de catalizare a imaginației creatoare, sub genericul „Spontaneous music on films”, împlinită în prezența publicului și a președintelui UCMR ADA, compozitorul și profesorul **Adrian Iorgulescu**. Un proiect

Mircea Tiberian

vizând compunerea/interpretarea în timp real a unor secvențe sonore inspirate de scurte episoade filmice. S-au implicat în realizarea susnumitului deziderat muzical doi mai tineri instrumentiști de jazz, ghitaristul și clarinetistul **Sian Brie**, violonistul și violistul **George Dumitriu**, împreună cu pianistul și coordonatorul **Mircea Tiberian**. Pentru diversitate și sugestivitate, au fost proiectate drept foldere inspiratoare suite de imagini sortate semnificativ din întreaga evoluție a artei filmului, precum din peliculele „Haxan” (1922) al lui **Benjamin Christensen**, „Câinele andaluz” (1929) semnat de **Bunuel**, „Blow Up” (1966) de **Michelangelo Antonioni**, mergând până la realizări avangardiste datorate georgianului **Serghei Parajanov** sau chilianului **Alejandro Jodorowsky**. Au fost incluse în proiect și două poeme ale lui **Eugen Suci** propuse spre ilustrare aceluiași trio de improvizatori.

Peste trei zile, vineri 10 noiembrie, aceiași **Sian Brie**, **George Dumitriu** și, în calitate de ctitor al unui nou proiect, pianistul **Mircea Tiberian** și-au pus din nou în valoare intuiția și talentul. Numită „Emergency structures”, noua provocare a preconizat ca motivații ale demersului improvizatoric, tot felul de structuri modulare antestabilite. A existat și de astă dată o componentă video ce a constat în proiectarea pe un ecran, destinată inclusiv urmării de către spectatori a raporturilor dintre rezultanta sonoră concretizată ad hoc și elementele anterior preconizate. Fie că a fost vorba despre notații muzicale minimale – precum: *motive*, *intervale*, *texturi* – ori de expunerea unor date preliminare și disponibilități ambientale – *monodic*, *armonic*, *polifonic*, *translucid*, *sporadic* – protagoniștii experimentului au dovedit inventivitate, inteligență, gust în creionarea a șase momente muzicale distincte. Fie-mi permisă o evaluare lapidară a acestora: „Ieri și azi” (autor **Sian Brie**) – rarefiat, plutitor; „Nothing To Lose” (**Mircea Tiberian**) – romantic, cu accente ludice; „Turnul” (**Mircea Tiberian**) – dinamic, pregnant; „Lui M. T.” (**Sian Brie**)

– tumultuos, febril; „Humbolt” (**Mircea Tiberian**) – straniu, tatonant; „Configuration 1” (**George Dumitriu**) – abstract, ezitant.

Opunându-se în chip benefic conceptului de „executant – sclav obedient al partiturii”, ipostaza muzicianului creativ, de jazz sau în genere, de muzică improvizată, conferă un atribut de superioritate actului de devoțiune a interpretului-creator pe altarul artei sunetelor. În această ordine a ideilor, **Mircea Tiberian** rămâne apologetul sincer și plin de fervoare al *creativității* ca măsură a abnegației în talmăcirea mesajului muzicii către beneficiarii ei.

Florian LUNGU

Concertul Ansamblului SonoMania, sau despre multiplicitatea identitar-stilistică

Desfășurat sub genericul *TRICROMA(TIC)*, pentru a sugera diversitatea culorilor timbrale ale celor trei instrumente protagoniste – clarinetul lui Mihai Pintenaru, violoncelul lui Eugen-Bogdan Popa și pianul lui Mihai Murariu – concertul Ansamblului *SonoMania*, aflat sub direcția artistică a compozitoarei Diana Rotaru, susținut în seara zilei de 7 Noiembrie, în Aula Palatului Cantacuzino, a urmat recitalului violonistei Diana Moș, fiind complementar acestuia. Argumentele? Anvergura și elevația actului interpretativ, unele limbaje și tehnici similare, și, nu în ultimul rând, tenta spirituală a unora dintre opusuri. Aș spune că în acel concert a existat și o cromatică stilistică multiplă, vechiul și noul fuzionând în mod natural.

În piesa intitulată *Vid*, pentru clarinet și pian, **Sorin Marinescu** reușește, dincolo de autochestionarea asupra definiției *Vidului* și a rosturilor sale – „Ce este vidul? Este sau nu este materie? Cum trece timpul în vid? Există în vid planuri, destine, tensiuni, conflicte rezolvări...?” – să le și răspundă, exprimând

SonoMania

dualitatea *Vid-Plin* cu ajutorul celor două instrumente care-și preiau alternativ identitățile. Cunoșcând, probabil, și teoria daoistă despre cuplul antinomic, autorul își reprezintă, la început, *vagul vidului*, apelând la sunetele insesizabile ale clarinetului și pianului. Treptat, ca și când ar conștientiza că *Vidul* e înzestrat de fapt cu acele „sufluri vitale”, pe care le însuflă în însuși „miezul Plinului”, clarinetul este cel care dă consistență *Vidului*, cu figurații ritmice penetrante preluate imediat de pian, în acorduri primitiv-repetitive. Stridențele clarinetului taie secant materia astfel delimitată, și se înscrie pe traiectoria spațiu-timp împreună cu pianul, într-o *mişcare circulară*, a cărei țintă este atingerea ipostazei fluide a *Vidului*. Este momentul în care pianul își convertește masivitatea în licăriri interstelare, cu trimitere indirectă la licărul de spirit ce